

ning om Regjeringens Hensigter med Hensyn til Ordningen af denne Sag. Det er en Selvsølge, at jeg, dersom Regjeringen giver et saadant Tilfagn, vil stemme for Sagens Overgang til 3die Behandling, men dersom Regjeringen ikke vil det, kan jeg ikke opnaae Noget ved, at Sagen gaaer til 3die Behandling; jeg stemmer da derimod, og jeg har tænkt mig, at det kunde gaae flere som mig. Dette vil jeg i Sagens Interesse henstille til den ærede Minister.

Krigsministeren: Naar den ærede Rigsdagsmand udtalte, at han gjentagne Gange havde rettet en Forespørgsel til mig, som jeg ikke havde værdiget noget Svar, behøver jeg ikke at sige, at jeg ikke har undladt at svare, fordi jeg ikke vilde det, men det forekommer mig, at det efter. Alt, hvad jeg har udtalt, og hvad der er indrømmet af den ærede Rigsdagsmand, maa ligge klart for Thinget; at jeg der- ved vilde komme ind paa et Gebeet, som jeg ikke troer det vilde være rigtigt eller hensigts- mæssigt at komme ind paa her. Jeg har ved Sagens 1ste Behandling udtalt som min Anskuelse, at man saa meget som muligt skulde holde sig til Brigadeinddelingen, til hvad der var tilfattet ved Hærloven, men tillige, at andre vigtige Hensyn kunde gjøre det nødvendigt indenfor visse Grændser at fravige Brigadein- delingen. Naar den ærede Rigsdagsmand nu forlanger, at Ministeren skal gjøre Thinget saadanre Meddelelser, som kunde noget mere tydeliggjøre, hvad der er Ministerens Hensigt, seer jeg virkelig ikke, under hvilken Form jeg inden Sagens 3die Behandling skulde komme til at gjøre det. (Winther: I et privat Møde!) Med hele Thinget? Jeg troer dog virkelig, det vilde være at sætte et meget stort Apparat i Bevægelse; jeg troer, at en sliq For- anstaltning vilde vække en saadan Opagt, som jeg ikke engang finder det rigtigt at fremkalde. Jeg troer, at ærede Medlemmer, der ikke af Princip ere i Opposition til Loven, ville være fuldkommen paa det Rene med, hvad Krigsbe- styrelsen egentlig har tænkt sig ved Lovforsla- gets Forelæggelse, og hvilke Foranstaltninger der har tænkt sig at træffe, ligesom der ogsaa i mine Udtalelser maa ligge en Garanti for, at

man ikke vil gjøre Noget, som man med Rette kunde sige var et ligefremt Brud paa, hvad man maatte kalde Hærlovens Tanke og Aand.

Naasløff: Jeg skal tillade mig at an- befale, at Endringsforslagene ikke vedtages, men at Lovforslaget gaaer over til 3die Be- handling, saaledes som det nu foreligger. Jeg kan ligesaa godt som nogen Anden see, at Lovens Bogstav, det vil sige Bogstaven af § 6 i Hærloven, ikke skeer Fyldest ved det her foreliggende Lovforslag, men jeg er ogsaa ligesaa overbevist om, at Lovens Aand fuldkommen skeer Fyldest ved dette Forslag. Jeg erindrer meget vel, hvorledes den paagældende Bestem- melse kom ind i Hærloven, og at det Hoved- hensyn, som gjorde sig gjældende, naar man fordrede, at Afdelingernes Garnisonssteder skulde bestemmes ved Lov, var at fikkre Communerne imod vilkaarlige Forandringer fra Administra- tionens Side, idet man nemlig frygtede for, at Kommunen skulde indrette sig paa og bringe Offre for en Garnisons tilfredsstillende An- bringelse og da skulde være udsat for, at Re- gjeringen paa eengang forandrede Garnisons- stedet og derved paaforte Kommunen Tab. Det var det Hovedsyn, som gjorde sig gjæl- dende, saavidt jeg mindes, og som førte til, at den Bestemmelse kom ind i Hærloven, at Garnisonssteder skulde fastsættes ved Lov, fordi, naar de vare fastsatte ved Lov, saa fulgte deraf, at de heller ikke kunde forandres uden ved Lov. Det var egent- lig det, man ønskede at opnaae, at naar et Garnisonssted engang var bestemt, skulde det ikke kunne forandres administrativt, men kun ved Lov. Det har jeg betragtet som Hoved- sagen, thi hvad selve Fastsættelsen af Garni- sonsstederne angik, udtaltes det dengang fra Regjeringens Side, og det findes ogsaa i Mo- tiverne til Hærloven, at der vilde være stor Betænkelighed for Regjeringen ved allerede nu at fastsætte alle Garnisonssteder, og at der fremdeles var en Deel Afdelinger, for hvilke man maaskee for en Række af ikke Nar vilde troste sig til at fastsætte Garnisonssteder. Men det, som det gjaldt om, var, som sagt, at et Gar- nisonssted ikke administrativt skulde kunne for- andres. Opfyldelsen af den Tanke er nu